

DRÁPSROYNDIN 20. JULI 1944

2. partur

sosialurin

Fullkomuligt atgerðarloysi hjá teimum samansvornu

Meðan flogfarið við Stauffenberg obersti seinliga tekur seg teir 3 tímarnar vestur eftir móti Berlin, hendir þúrt einki í týska hövuðsstaðnum. Oddamenninir, ið vera skulu, sita ráðaleysir og bíða. Men færarin er ikki deyður. Hetta skuldu teir eisini koma at sanna í dýran dóm.

Framhald

Aftur til Berlin

Nú var klokkan farin av eitt, og teir triggir tímarnir, sum nú komu, munnu allarhelst hava verið teir longstu í livinum hjá Stauffenberg. Og einki fekk hann gjørt meðan Heinkel-flogfar hansara seinliga tók seg vestureftir yvir tær berligu týsku heiðarnar. Einasta vónin, hann hevði, var, at Fellgiebel generalur hevði fingið samtaluna ígjøgnum til Berlin til teir, sum vóru uppi í ráðagerðini, so teir í stundini fingið um seg, fingið hersett býin og setn teimum týsku herleiðarunum vestanfyrir boð um skilið. Eisini var tað tað, at flogfar hansara hvørja løtu kundi verða álopið av russiskum flogferum, sum nú meira og meira vóru at siggja um hesar leiðir. Flogfar hansara hevði einki radio, sum rakk so langt, at hann fekk snarað á Berlin og har hoyrt tey fyrstu stórtíðindini, sum hann helt hinar hava skrivað, áðrenn flogfar hansara lendi.

Flogfar hansara fór við dundri og gangi henda frálíka summar-dagin. Teir lendu í Rangsdorf klokkan trí korter til fyra, og Stauffenberg sprakk yvir at næstu telefonini, har var um hendi, fyrir at ringja Olbricht general upp at frá honum fáa at vita, hvat teir høvdu gjørt hesar altumráðandi triggjar tímarnar. Frá sær sjálvum frætti hann, at þúrt einki var gjørt. Fellgiebel generalur hevði, tá klokkan var farin av eitt, boðað frá spreingingini, men tað hoyrdist so illa, at teir fingið ikki skil á, antin Hitler var deyður ella ikki. Og tí var tað, at eingin hevði gjørt nakað heldur... Allir generalarnir í Bendler-strasse høvdu sitið sum neytið og bíðað eftir, at Stauffenberg skuldi koma aftur. Hverki Beck generalur ella von Witzleben — oddamenninir, ið vera skuldu — vóru enn komnir á staðið.

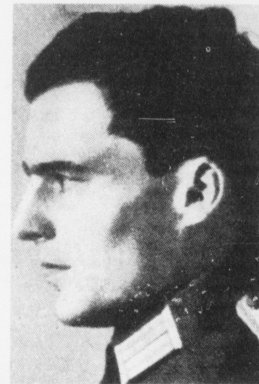
Færarin er ikki deyður

Stauffenberg oberstur iðvást ikki í, at Hitler var deyður, segði hetta eisini við Olbricht general, tá hann talaði við hann í telefonini úr Rangsdorf. Men færarin var ikki deyður. Hetta, at Brandt oberstur, næstan óavvitandi hevði færað taskuna, so at hon kom at standa hinumegin stættin undir eikiborðinum, hevði bjargað livi hansara. Hann

var illa skelkaður, men ikki illa farin. Hárið eitt sindur sviðið, brendur í øðrum beininum, hægri armur nakað meiðslaður og deyður, oyruni farin, og ryggur-in brákaður av einum bjálka, hann hevði fingið oman yvir seg. Sum ein, ið var hjástaddur sigur frá, mundu teir næstan ikki kent hann aftur, tá hann úr øllum sorilsinum kom krúpanði fram, studdur av Keitel, sötutur um eyguni, hárið sviðið og brókurnar í lepum. Sum eitt undur var Keitel þúra óskalaður. Men flestir av teimum, sum stóðu harumleiðir, sum bumban brast, vóru antin deyðir ella illa særdir.

Í fyrstani vóðu sum vera man ymsar orsökir hildnar at hava voldað spreingingina. Hitler helt fyrst, at hetta mátti hava verið eitt flogfar. Jodl generalur — meiddur í andliti — m. a. hevði hann fingið ljósakrúnuna oman yvir seg — iðvást ikki í, at handverksmenn høvdu lagt bumbuna undir gólvið. Og tað stóra holið, bumban hevði gjørt fyrir sær, kundi bent á, at hetta var so. Tað vardi eina løtu, áðrenn teir fóru at fáa illgruna til

í øllum ruðuleikanum mintist eingin í fyrstani, at Stauffenberg oberstur hevði snikt seg út, áðrenn bumban brast. Í fyrstani hildu teir, at hann mátti hava verið inni og kanska ímillum teir

Von Stauffenberg oberstur og greiv, sum var tann einasti av teimum samansvornu, ið hevði beinleiðis atgongd til Hitler. Tað var hann, sum hevði ta tiltiknu bumbuna í tasku síni

Tveir einræðisharar hittast. Hitler og Mussolini í Brenner okt. 1940, meðan Týskurin enn fór sigrandi fram á øllum vígvøllum

oberstin. Himmler, sum kom stórleypandi, tá hann hoyrði brestin, visti ikki, hvat hann skuldi halda um standin, og tað fyrsta, hann gjørdi — einar tveir minuttir, áðrenn Fellgiebel generalur sleit telefonsambandið, var at ringja Arthur Nebe upp. Hesin var hægsti maður hjá lög-regluni í Berlin, og Himmler bað hann í stundini senda teimum eitt flogfar við lögreglunum at kanna tað, ið fyrifarið var.

illa særdu, sum í skundi vórðu fluttir á sjúkhusið. Hitler, sum enn ongan grunsil hevði á nøkrum, bað teir spyrja eftir honum á sjúkhusinum og vita, hvussu hann livdi.

Men einar tveir tímar aftan á, at bumban var brostin, iðvást menn ikki longur. Maðurin, sum við telefonborðið sat, segði hin einoygda oberstin, sum hevði sagt seg bíða eftir eini samtalu frá Berlin, vera farnan út við

stóran skunduttan at bíða eftir samtaluni. Eisini mintust summir, sum á fundinum vóru, at Stauffenberg oberstur hevði sett tasku sína eftir undir borðinum. Vaktarmenninir greiddu frá, at Stauffenberg oberstur og adjutantur hansara vóru farnir útum, beint sum brostið var.

Men nú tók Hitler eisini til sín. Teir ringdu til flogvøllin á Rastenburg og fingið haðani at vita, at Stauffenberg oberstur var farin á flog haðani, sum var hin verst í hølunum á honum, tá klokkan var farin av eitt, og hevði sagt seg ætla sær til flog-havnina Rangsdorf. Himmler gav í stundini boð um at taka Stauffenberg, so títt og knapt hann lendi, men boðini komu ongantíð fram, tí Fellgiebel generalur hevði verið so djárvur at slita telefonsambandið. Til hesa løtu tykist eingin á hermiðstöðini at hava havt minsta grunsil á, at nakað serligt var áfætt í Berlin. Allir hildu Stauffenberg vera einsamallan um hesa gerð. Og lætt skuldi verið at tikið hann, var hann ikki, sum summir hildu, lendur aftan fyrir russiska frontin. Men Hitler tykist hava verið merkliga røligur sum standurin var. Hann skuldi eisini fara ímóti Mussolini klokkan fyra; tókið kom heldur seinni, enn tað skuldi.

Mussolini kemur at vitja

Merkiligur og avskeplaður er hesin seinasti fundurin millum hesar báðar jassarnar henda seinnapartin 20. juli 1944. Meðan teir hugdu at øllum sorilsinum úttan um seg, royndu báðir sum harðast at billa sær inn, at tann hersamgonga, báðir høvdu smiðað og sum skuldi valda øllum tí europeiska meginlandinum, ikki eisini lá í smíldri. Men tann áður so stolti og stríðsfúsi il Duce var nú ikki annað enn eitt him, bara gaulitari í Lombardinum og týsku hermenninir, sum høvdu loyst hann úr fongslinum, og Hitler og SS áttu livið í honum. Men kortini var vinarlag færarans við tað falna ítalska bølmennið ongantíð kólnað, og hann var so blíður sum tað nú einaferð bar honum til fyrri snuddunum, hann hevði fingið, visti honum tær enn rúkandi rustirnar av hermiðstöðini, har hann hevði verið um

Ritstjóri:
Hans Thomsen